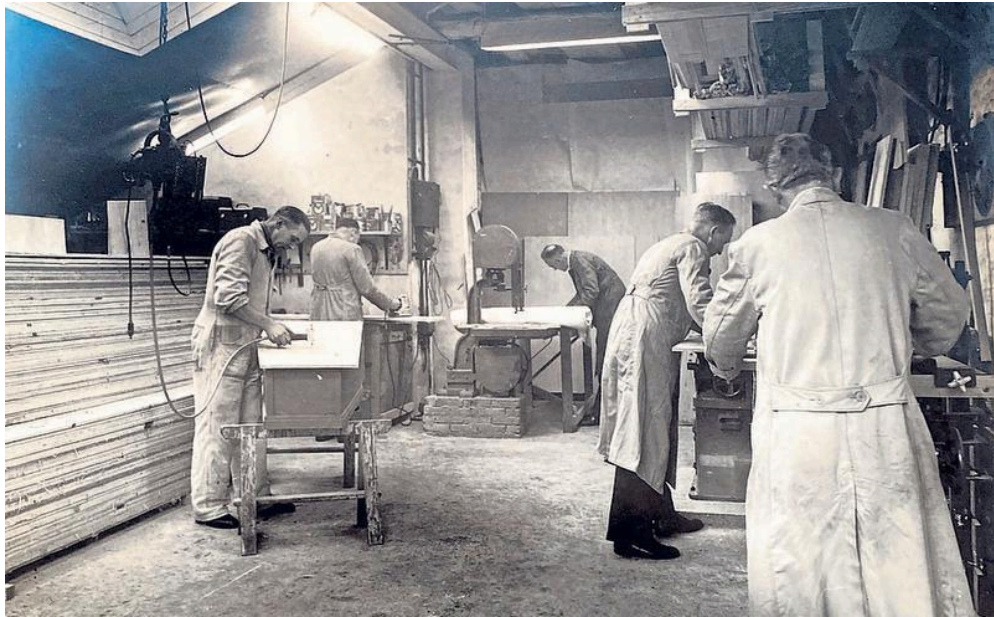

Tot na de oorlog werden kisten 'in huis' gemaakt.

Aan het Langgewenst (nu bioscoop Vue) stonden jarenlang de koetsen.

INTERVIEW Twee generaties van uitvaartfamilie blikken terug

Van Vuure leeft al 125 jaar van de dood

Uitvaartverzorging Van Vuure in Hilversum bestaat 125 jaar. Het jubileumjaar van het familiebedrijf wordt voor een deel 'getekend' door corona. Twee generaties Van Vuure blikken terug op het roerige afgelopen jaar en de bijzondere geschiedenis van de Hilversumse uitvaartonderneming.

Susanne van Velzen
s.van.velzen@mediahuis.nl

Hilversum ■ Op de bok van de zwarte koets zit een man in uniform met een prachtige steek op zijn hoofd. Het lijkt Napoleon wel. Voor de twee zwarte paarden uitlopen twee mannen. Ook met een steek op hun hoofd, niet dwars zoals bij de koetsier maar recht vooruit. Dirk van Vuure (85) buigt zich over de grote zwart wit foto die op de werkamer van zijn dochter Martine (49) hangt. „Dit is de Havenstraat”, zegt hij

vol overtuiging. „Ter hoogte van de Koningsstraat. Het was ongetwijfeld een bijzondere uitvaart. Er zijn zoveel mensen bij. Vroeger liep je altijd naar de begraafplaats, de Bosdrift in dit geval.” Martine vraagt zich af wie de uitvaartbegeleider is op de foto. „Ik denk niet de man op de bok, maar een man die voorop loopt.” Haar vader corrigeert. „De mannen voorop zijn de aansprekers, de hulpuitvaartleiders. Het zijn er twee dus het moet een kostbare begrafenis geweest zijn. De uitvaartleider is denk ik de man die aan de buitenkant loopt, in pak en met hoed.” Dirk van Vuure rijdt vanuit zijn

woonplaats Blaricum nog regelmatig naar het Melkpad in Hilversum. De plek waar Uitvaartverzorging Van Vuure al sinds 1934 zetelt. De kleinzoon van de oprichter van het familiebedrijf is inmiddels 85 en gepensioneerd maar drinkt er nog graag een kop koffie en informeert belangstellend hoe de zaken ervoor staan. „Ik rij graag auto. Altijd gedaan. Tijdens veel uitvaarten reed ik de rouwwagen. Veel mensen stelden het op prijs als de baas zelf reed”, lacht Van Vuure.

Coronacrisis

Het Gooise uitvaartbedrijf bestaat 125 jaar. Een mooi moment om met de derde (Dirk) en vierde generatie (Martine en broer Dirk jr.) Van Vuure terug te blikken op de rijke geschiedenis van het familiebedrijf. Het uitbreken van de coronacrisis maakt van het jubileumjaar misschien wel een van de meest bijzondere jaren in het bestaan van een uitvaartondernemer.

Onrustig en heel druk. Zo omschrijft Martine van Vuure, algemeen directeur van het bedrijf, de afgelopen twee jaar. „Begin 2021 waren er ineens weer veel mensen die aan corona overleden. Het was lastig omdat de regels voor uitvaarten steeds veranderden. We moesten dagelijks schakelen. Wat mag wel, wat mag niet? In het begin was mijn grootste angst dat onze mensen allemaal tegelijk ziek zouden worden. Maar we konden het gelukkig allemaal aan. Ik ben echt heel trots dat ze iedere keer weer een mooie uitvaart neer wisten te zetten. We zagen door de beperkingen ook mooie dingen ontstaan. Mensen langs de kant van de weg om afscheid te nemen. Uitvaarten in de eigen tuin.” Een bijzonder jaar in het bestaan van het bedrijf is het zeker volgens Martine en Dirk jr. Vader Dirk

begint over die andere bijzondere periode in de geschiedenis van Van Vuure, de Tweede Wereldoorlog. „Ik was heel jong maar herinner me dat er geen hout meer was om kisten te maken. Dat ging de kachels in. De Duitsers gebruikten veel materialen voor de oorlogsindustrie. Er waren geen handvaten meer, dat losten we op met touwtjes. Ik denk dat uiteindelijk veel mensen zonder kist zijn begraven. In doeken misschien of alleen op een houten vlonder. We verzorgden ook overleden Duitse soldaten. Die waren verongelukt of neergeschoten. Ik ging dan met mijn vader mee naar de begraafplaats. De eerste keer dat er een eresalvo werd afgeschoten schrok ik me ongelukkig.”

Onderduikers

Ook herinnert Dirk zich ritten met onderduikers van Hilversum naar de villa van zijn grootvader op de Veluwe. „Die lagen in een dichtgeschroefde kist in een lijkwagen. Het zat naast de chauffeur en wist wat achterin lag. Maar kan me niet herinneren dat mijn vader had gezegd; mondje dicht. We zijn nooit aangehouden, maar wat zou ik gezegd hebben?”, vraagt Dirk van Vuure zich nu af. Martine en Dirk jr. kijken hun vader verbaasd aan. „Best wel link.”

Na de oorlog hielp senior als kind al mee in het bedrijf. „In het weekeinde moest ik bezoekers naar de rouwkamers brengen en het gordijntje open doen. Ik was tien of elf jaar. En als mijn vader 's avonds een melding van een sterfgeval kreeg ging ik wel eens mee. Je wist nooit hoe zwaar de overledene was. Dan hielp ik tillen.” Volgens Dirk jr. is omgaan met doden heel normaal als je opgroeit in een uitvaartfamilie. „Of ik dat eng vond? Het was er gewoon. We

Aan het Noordse Bosje in Hilversum stalt Dirk van Vuure begin vorige eeuw de koetsen en later zijn auto's.

FOTO'S VAN VUURE

speelden hier als kinderen en dan ging je wel eens in de rouwkamers kijken. Ik waste de auto's, harkte de tuin aan en ging dragen als bijbaantje.” Martine herinnert zich 'leuke uitjes' met haar vader naar een uitvaart. „Als het buiten de regio was ging ik voor de gezelligheid mee. Dan was er een koffietafel. En als mijn moeder een boodschap ging doen moest ik de telefoon opnemen. Er kon altijd iemand een overlijden melden. Dat vond ik wel eng, maar je deed het.”

Uitvaartbegeleider is tegenwoordig een respectabel vak, maar volgens Dirk senior stond het vroeger zeker niet in het rijtje van arts en burgemeester. „Wereldwijd stond je niet hoog in aanzien. Je verdiende je geld met het verdriet van een ander. Het taboe rond de dood was ook groot.”

Populair

Nu is het een heel populair vak, zegt zoon Dirk. „De zingeving die erin zit spreekt mensen aan.” Na

de heao en een studie bedrijfsconomie was hij fotograaf voordat hij in 1997 in de repatriëringstak van het bedrijf stapte. „Uitdagend werk, elk dossier is anders. We halen overleden Nederlanders uit het buitenland terug, maar brengen ook mensen die hier overlijden naar hun thuisland. Dat zijn vakantiegangers of arbeidsmigranten. Er zijn steeds meer expats hier. Maar we vervoeren bijvoorbeeld ook zeelieden die in Nigeria overlijden en uit Oekraïne komen.”

Martine krijgt wekelijks open sollicitaties op haar bureau. „Of mensen willen een keer meekijken. Je moet dienstbaar zijn, goed kunnen communiceren en innovatief zijn. Vroeger waren er protocollen voor een uitvaart maar nu moet je meebewegen. Als het technisch en wettelijk mogelijk is kan alles bij ons.” Van de kist op een uitvaartfiets tot in een Hotrod, een soort batmobiel van zeven meter lang. Junior lachend: „Wat dacht je van de uitvaartkoe die voor een loop-

wagen gespannen wordt. Kan ook. Zelfs in je eigen auto is mogelijk.” Het meest extreme wat Dirk senior zich herinnert uit zijn uitvaarttijd is een rit met een kist over het circuit van Zandvoort, waar hij zelf als hobby racete. „De mevrouw die was overleden liep daar altijd rond. Ik reed met haar kist in een Volvo over het circuit met de familie in volgauto's erachter. Haar zoons vonden het mooi dat rondje over de baan, maar ze vonden wel dat ik te langzaam reed.”

Vierde generatie Van Vuure aan het roer van uitvaartbedrijf

Meer dan vijftigduizend begravingen en crematies heeft uitvaartverzorging Van Vuure in haar 125-jarig bestaan gedaan. Het bedrijf wordt in 1896 opgericht door Dirk van Vuure (1877). Anno 2021 staat de vierde generatie aan het Melkpad in Hilversum aan het roer. Martine van Vuure is algemeen directeur en haar broer Dirk jr. is directeur van repatriëringstak van der Heden (vervoer van overledenen over de hele wereld), dat onderdeel is van het uitvaartconcern. In 125 jaar groei en ze uit tot toonaangevende uitvaartverzorgers in binnen- en buitenland.

Koetsen

Begin vorige eeuw heeft oprichter Dirk van Vuure zijn uitvaartbedrijf annex woning aan de Langestraat 18. De koetsen en paarden staan aan het Langgewenst. In 1915 schaft hij zijn eerste rouwauto aan. Om de paarden, koetsen en auto's te stallen koopt Van Vuure een pand aan het Noordse Bosje, dat nog steeds in bezit is van de fami-

Het pand aan het Noordse Bosje is nog steeds in bezit van Van Vuure.

lie. Zijn bedrijf verhuist rond 1920 naar de 's-Gravelandseweg. Dirk ziet in het buitenland succesvolle rouwcentra en besluit er in Hilversum ook een te bouwen. De eerste in Nederland. De plek waar overledenen opgebaard worden en rouwplechtigheden gehou-

gen uitvaartcentra in Laren, Muiden, Muiderberg, Weesp en 's-Graveland. Met kleinzoon Dirk van Vuure (1936) stapt in 1954 de derde generatie in de zaak. Hij neemt na het overlijden van zijn vader Kees in 1970 de leiding over. Hij bouwt het bedrijf verder uit en is ook (internationaal) bestuurlijk actief in de uitvaartbranche. Als president van de Fédération Internationale des Associations de Thanatologues zet hij zich in om het vervoer van stoffelijke overschotten over de grenzen van administratieve rompslomp te ontdoen. Hij ontvangt in 1997 voor zijn inzet een koninklijke onderscheiding.

Dirks dochter Martine van Vuure (1972) komt in 1992 werken bij het familiebedrijf en is sinds 2001 algemeen directeur. Haar broer Dirk (1970) treedt in 1997 toe tot het bedrijf en is directeur van de bedrijfstak die repatriëring van overledenen wereldwijd organiseert.

(Bron: Hilversums Historisch Tijdschrift)

„In een lijkkist vervoerden we onderduikers in een rouwwagen van Hilversum naar de Veluwe

Dirk jr., Dirk en Martine van Vuure aan het Melkpad waar het bedrijf al bijna een eeuw huist.

FOTO STUDIO KASTERMANS